

Spik

Fem aspekter på måleri
Sundsvalls museum
till 25 mars

Ingela Hamrin, Ingela Johansson, Lena Linnros, Susanna Nygren, Jan Ramstedt

Spik på Sundsvalls museum visar måleri av fem konstnärer födda på 1950- och 1960-talen. De har själva producerat utställningen vars titel syftar på den spik som tavlor hängs på. Yngst bland utställarna är Ingela Hamrin, uppväxt i Granlo, Sundsvall. De övriga kommer från andra delar av landet, vilket kan vara intressant med tanke på den lokala Sundsvallsdebatten om var utställda konstnärer bor. Om de kritiska rösterna fick som de ville skulle den här utställningen kanske inte visas i Sundsvall, eftersom ingen av de medverkande bor i staden. Och det vore tråkigt eftersom Spik ger en bild av vad som är på gång inom det samtida måleriet på nationell nivå.

Ingela Hamrin har letat fram familjens fotoalbum och målat av bilder ur detta. Hon målar exakt vad hon ser utan att eftersträva fotografisk skärpa. Bilderna inger en nostalgisk känsla av svunnen lycka, en dröm om en tid då människor höll ihop och brydde sig om varandra. Motiven kan handla om höskörd i Indal, kaffepaus vid landsvägen, hus och barn. Bilderna är slagkraftiga och uttrycksfulla men kanske något endimensionella. Jag saknar någon form av magi, en frågeställning i själva bilden, någonting som inte behöver förklaras med ord.

Den andra Ingela i utställningen, Ingela Johansson, ägnar sig också åt barndomsminnen men här är det inte foton utan föremål från uppväxten som åkallas. De flyter eller svävar på ytor av färg. Sakerna känns igen, de är sådana som finns i de flesta hem och som de flesta har sett: prydnadsföremål, porslinsfigurer, en lampa, småprylar, en pipa. Det kan också vara minnessaker efter någon som är död. Känslan i bilderna är traumatisk, som om någonting fruktansvärt har hänt.

Lena Linnros pregnanta, bestämda bilder med tydliga uttryck, handlar också om barn, minnen och tillbakablickar. Hon arbetar med olja, tusch och kol på genomskinlig ritfilm och målar från båda hållen, på både bak- och framsida. Det ger bilderna en karaktär av genomskinlighet, som om det lyser rakt igenom dem. Även hon använder fotografier som utgångspunkt, men utan att direkt måla av dem. Det är upp till betraktaren att ta sig in i hennes bildvärldar, rika på substans och dolda berättelser.

Några av Susanna Nygrens stora målningar ser ut som om de skulle kunna vara gjorda av mycket små barn, det påminner om tusenfotingar. Hon målar stort, med rika färgflöden, på något vis rakt ur sig själv. Märkliga företeelser eller formationer som ibland möjligtvis föreställer något ligger utspridda på stora ytor av färg. Det är vackert och märkligt på samma gång.

Jan Ramstedt träder fram som en samtida blomstermålare bland hundtandsliljor och iris. Men här finns även fragment av landskap, en indian, bildelar och en hänvisning till den pessimistiske filosofen Schopenhauer. Ramstedts måleri är associativt, sensuellt, nästan dekorativt och mer utåtriktat än de andras mer inåt- och tillbakablickande studier.

Text
Karin Kämsby